

Překladaelé někdy takové „šikmo mířené“ repliky obracejí přímo k protihráči.

Ve veršovaném dramatu bývá vydatným zdrojem „scénické energie“ dialogu často rytmus a rým. Na začátku čtvrtého výstupu II. dějství Tartuffa Valerius s předstíranou nonšalancí zaútočí na Marii svižným dvojverším:

Ach, slečno, doslech' jsem o podařené zprávě,
vylíhlé zajisté jen v čísi hloupé hlavě.

V dalším ale ztrácí svou jistotu, táže se vzrušenými kusými verši, na něž Marie rezervovaně odpovídá v rýmovaných replikách:

Mar.: Jak?

Val.: Prý se míníte — vdát za Tartuffa.

Mar.: Žel,
tu věc si skutečně můj otec usmyslel.

Val.: Váš otec . . .

Mar.: Pozměnil své první rozhodnutí,
to on a nejiný mě k tomu sňatku nutí.

Val.: On vážně . . .

Mar.: Vážně.

Val.: Tááák?

Mar.: Před chvílí tady byl
a velmi zřetelně se pro něj vyslovil.

Val.: A na čem, slečno, vy jste rozhodnuta v duši?

Po této otázce ztrácí svou jistotu Marie, teď se ona začne zajíkat, a je to Valerius, kdo dopovídá její verše a jehož replikám dodávají rýmy charakter dokončených a uhlazených aforismů: